Marcel LUCA
Limitele magiei

Localitatea P. este un sat nici prea-prea, nici foarte-foarte, şi se află aşezat în sudul Olteniei, pe malurile nisipoase ale Dunării. Când am trecut pe-acolo, zeci de oameni îşi mai aminteau de o întâmplare cât se poate de insolită. Aş putea să încep relatarea ei ca pe-o poveste şi chiar aşa am să şi procedez: Afost odată un sat mic, răsfirat pe lângă apa tulbure a Dunării. Locuitorii săi se ocupau care cu munca câmpului, care cu pescuitul. Între aceştia din urmă, cel mai iscusit se dovedea a fi Constandin L., un om zdravăn, cu minte ageră şi cu harul cântării. Dar mai avea un "dar" Constandin al nostru şi acesta era darul beției. Pescuia el ce pescuia, până se vedea cu banii, luați pe peştele prins, la chimir, că apoi o ținea într-o beție cruntă zile sau chiar săptămâni în şir. Şi femeia lui şi cei trei copii îşi luaseră orice speranță de a-l mai vedea om la locul lui, până ce o întâmplare întoarse lucrurile pe dos. Aşa se face că după un chef straşnic, plecând cu alți tovarăşi pe Dunăre, netrezit de-a binelea, a făcut ce a făcut de-a căzut în apă. Mai mult mort decât viu l-au scos oamenii şi l-au dus acasă, unde a zăcut ca damblagit câteva zile. Când s-a sculat în picioare, a luat femeia după el şi s-a dus întins în satul M., unde trăia o babă doftoroaie, cunoscută până hăt departe, chiar dacă faima asta îi mai aducea şi musafiri nepoftiți, milițieni adică. - Lele Filofteie, zise Constandin cu respect şi teamă totodată. Vreau să las naibii beutura. Ai leac la daravela asta? - Am, răspunse baba. Stați acilea pă prispă pân-am să gătesc fiertura şi-am să zic descântecele potrivite. După câteva ceasuri bune, doftoroaia a strecurat într-un pahar ceea ce fiersese ea atâta într-un ceaun de tuci şi-i grăi bărbatului: - Maică Constandine, zi-mi, vrei să nu mai bei deloc cât ăi trăi sau să mai poți trage aşa, de-o duşcă, pe la vreo cumetrie? - Deloc, lele, deloc! Nu vreu, neam, să mai pui beutură pă limbă! - Atunci aşa să fie! zise baba, după care rosti ultimul descântec şi-i dădu leacul să-l soarbă pe-ndelete. Au trecut câțiva ani şi omul nostru n-a avut ochi să vadă băutura, până i-a venit rândul la însurătoare unuia dintre feciori. Şi cum se face, cum nu se face, i s-a pus cuscrul lui Constandin în spinare, că nu şi nu, să ciocnească cu el. Biruit, Constandin ridică paharul de zaibăr, ciocneşte cu cuscrul, chiuie ca la nuntă, gustă o dată şi cade lat. Două săptămâni a zăcut ca mort, până ce i-au adus-o pe baba Filofteia la căpătâi, cu un leac pe măsură. - Ei, maică, văzuşi? Că eu te-am întrebat dacă mai vrei să iei un păhărel din când în când. De-acu', înțelege că nu poți! Eşti legat cu vrajă pân' te-or vedea pă năsălie... Şi aşa a fost. Numai că întâmplarea uimitoare de-abia urmează. A venit şi vremea când, în putere încă, omul nostru a murit răpus din senin. Ai lui l-au spălat după datină, l-au gătit şi l-au pus în sicriul descoperit, în mijlocul bătăturii, pentru a-şi lua de la vecini rămas bun şi pentru slujba de cuviință. Preotul parohiei, Marin F., a slujit cu râvnă şi pricepere şi totul s-ar fi sfârşit după canoane, dacă nu se întâmpla pătărania. Când popa s-a apropiat cu sticla de vin să-l stropească, răposatul s-a sculat în capul oaselor, i-a înşfăcat-o şi a golit-o dintr-o sorbitură, după care, văzând că nu cade mort la loc, s-a mirat cu voce tare: - Ete, neică, ce nu mi-a dat mie-n gând până acu': făcătura babei n-are putere la vinul sfințit! S-a dat jos de pe

masă şi a mai trăit nişte ani, mereu cu damigeana prin preajma preotului Marin F.